

[Lysholt Hansen.]

tekernes udvikling; de senere lovrevisioner har alle mere eller mindre bygget på denne lov og været at betragte som ajourføringer på en række forskellige områder. Men grundtrækkene i lovgivningen har været de samme.

Det lovforslag, vi nu gør færdigt, bryder afgørende med de hidtidige principper inden for bibliotekslovgivningen og betegner for mig at se afslutningen på pionertiden. Vi forlader nu det princip, at statstilskuddet uddeles som en slags belønning og anerkendelse af, hvad man har kunnet samle sammen dels fra kommunal, dels fra privat side til biblioteksformål. Bibliotekerne anerkendes nu helt som de offentlige institutioner, de er, og udgifterne i forbindelse med deres drift skal udredes af det offentlige. Hvor meget der skal være statstilskud og hvor meget kommunalt tilskud, bliver da et fordelings spørgsmål.

Jeg kan ikke undlade i denne forbindelse at udtrykke min meget store glæde over, at der ikke under de forhandlinger, vi nu har ført, fra nogen side har været fremført krav om indførelse af lånerafgift. Jeg er glad for, at det nu tilsyneladende er helt ude af billedet.

I øvrigt vidner lovforslaget om den almindelige erkendelse af folkebibliotekernes samfundsmæssige position og om, at ingen har haft invendinger imod, at folkebibliotekerne gøres obligatoriske. Det er mindst lige så glædeligt, synes jeg, at konstatere den enighed, der har været om gennemførelse af fri låneret i hele landet. Det er en understregning af, at det enkelte folkebibliotek ikke er en institution, der kan være sig selv nok, men er et led i et omfattende bibliotekssystem til rådighed for hele befolkningen.

Vi har i mange år været vant til at udtrykke stolthed over folkeoplysningens høje stadi her i landet, men folkeoplysningen står efterhånden også ganske højt i andre lande, og det er tvivlsomt, om vi stadig væk har grund til at være så stolte; i hvert fald kan vi ikke sidde med hænderne i skødet og regne med, at det, der engang var udmærket, stadig er udmærket. Vi er nødt til fortsat at udbygge vore kulturelle institutioner, og folkebibliotekerne er en af de vigtigste kulturfaktorer og kultur-

formidlere, vi har. I et demokratisk samfund er adgangen til selv at danne sig en mening om tingene noget fundamentalt, og det er også fundamentalt, at vi i folkebibliotekerne har en institution, hvor man stadig væk er parat til at forsvare kvaliteten. Det er navnlig vigtigt i en tid, hvor massemediernes i stigende grad giver plads for den lettere underholdningsindustri. De penge, der gives ud til folkebibliotekerne, kommer hele befolkningen til gode, og derfor er vi glade for, at dette lovforslag kan vedtages i enstemmighed.

Weikop: Jeg skal undlade at komme videre ind på de bemærkninger, det ærede medlem hr. Lysholt Hansen fremsatte om sin forundring over, at de to andre konservative medlemmer af udvalget havde afgivet den udtalelse, der står i tillægsbetænkningen. Jeg har forstået ganske klart på vor ordfører, det ærede medlem fru Gertie Wandel, at inden lovforslaget kom til anden behandling, var der taget visse forbehold, både fra ordførerens og fra de andre medlemmers side; der var taget det forbehold, at man mellem anden og tredje behandling kunne drøfte at stille ændringsforslag, så jeg tror, at der hos det ærede medlem hr. Lysholt Hansen foreligger en erindringsforskydning, hvad jeg selvfølgelig meget gerne tilgiver ham. Den slags ting kan jo ske, og jeg skal undlade i øvrigt at komme ind på det, men kun sige, at de ændringer, der blev foreslået — for øvrigt også af de øvrige medlemmer — jo pure blev afvist af det ærede medlem hr. Lysholt Hansen.

Jeg vil imidlertid meget gerne gentage min virkelige beklagelse, som det også er anført i tillægsbetænkningen, over, at det ikke har været muligt at opnå tilslutning til en formulering af lovforslaget, der gjorde det klarere, sådan at man ikke allerede nu i tillægsbetænkningen havde måttet fortælle, hvorledes loven på et enkelt punkt skal forstås. Jeg havde gerne ønsket, at den var blevet klarere, og at man samtidig havde undgået den indblanding, der efter min mening er tale om i kommunale vedtægter og i den kommunale administration, og dette vil jeg så meget desto mere gerne sige, som man jo ikke gennem denne lov kan anfægte kommunernes eneret til gen-